ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

— Μιὰ ἐξωφρενικὴ αἴτησις.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτοτυπότερα ἔγγραφα ποὺ κοσμοῦν τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, εἶνε καὶ τὸ κάτωθι, τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν. Ἰδοὺ αὐτό :

«Κύριε ὑπουργὲ τῶν Οἰκονομικῶν,

«Αἴτησις Μαρίας Κ. καὶ Βασιλικῆς Α. κατὰ Ε. Ζακυνθίας περὶ ταραχῆς, καθότι ἡ Μαρία Κ. ἦτο ἔγκυος καὶ ἀπέβαλεν ἐν τέκνον της.

«Οἱ ὑποφαινόμενοι, κύριε ὑπουργέ, εἴμαστε τρεῖς οἰκογένειες κατοικοῦμε εἰς περιαλίαν τοῦ ἁγίου ὅλοι νομίμως νυμφευμένοι. Εἰς τὸ καρσινὸ σπίτι κατοικεῖται ἡ Ε. Ζακυνθία ἡ ὁποία ἔχει ἄλλους καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς.

«Καθημερουσίως πολλάκις ἔρχεται καὶ μᾶς ἐξυμβρίζει σκρόφες καὶ γουρούνας καὶ τὰ λεπὰ καὶ ταῦτα καὶ μὲ τὸ νὰ ὑπάγωμεν νὰ κοινωνήσωμεν ἔρχεται καὶ ἐβρίζει τὴν κοινωνίαν. Τὸ πάθος προεξάρχεται ὥστε ἔχει στρατιώτη καὶ μὲ τὸ νὰ ἔχη ἀγάπη πρὸς ἐκεῖνον, ἐμεῖς ἔχομεν ἄνδρα στὸ κεφάλι μας.

«Ταῦτα παρακαλοῦνται καὶ δέονται ἡ Σεβαστὴ Διέφθυνσις νὰ στείλη ἐπιτοπίως ἑνὸς κλητῆρος νὰ ἐξετάση τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπιφέρη βελτίωσις.

«Μολογοῦμε καὶ πογράφομε μεῖς ἡ ἀγράμματες Μαρία Κ. καὶ Βασιλικὴ Α. μέσον μοῦ τοῦ γραμματισμένου Ἀνδρέα Κωσταζόρτη, ὑποδεκανέα τοῖς ἀπομάχοις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀδικημένου !».

* * *

— Ἡ μήνυσις τοῦ δασκάλου.

Ἐπίσης μεταξὺ τῶν σπανίων καὶ περιέργων ἐγγράφων ποὺ δημοσιεύσαμε ἕως σήμερα, ἀξίζει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ κάτωθι μήνυσις, ἡ ὁποία εἶχε ὑποβληθεῖ στὴν Εἰσαγγελία Ἀθηνῶν κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Μήνυσις

Ἰδιοδιδασκάλου χωρίου Σωληναρίου καὶ Τουρκοχωρίτι.

Ὁ παρ' ἐμοῦ ἔναντι ἐναντιμηνυόμενος ἐγένετο τὴν 22 ἱσταμένου ἐν τῷ διδασκαλείῳ μοι μετὰ ὑπερανθρώπου σκυθρωπότητος καὶ διὰ φρικαλέων ἀπειλῶν ἀπῄτησε νὰ μὲ ἐξώσῃ ἐκ τοῦ Σχολείου μετὰ τῶν μαθητευομένων μοι βιαίως καὶ παρανόμως ἀφαιρῶν μοι τὰ ὑπόρρυχα ταυτοχρόνως ἅτινα παρ' αὐτοῦ ἀντὶ 20 δραχμῶν εἶχον ἀγοράσει δυνάμει 430 δραχμῶν, ἅ συνεπείᾳ συμφωνητικοῦ ἐγγράφου πραγματευομένου περὶ διαπαιδαγωγήσεως τῶν αὐτῶν τέκνων ὀφείλει μοι καὶ ἃς ἀρνεῖται ἤδη νὰ μοὶ ἀποδοῦναι. Ἑπομένως ἐλθὼν καὶ αὖθις σήμερον κατὰ ὥραν 3 ἐν τῷ διδασκαλείῳ μοι ἐζήτησε νὰ μὲ ἀπεξώσῃ καὶ δευτερεύοντως !

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου φ+ρζ+ξ+ψ καὶ ν+δ+σ καταμηνύω ἐνώπιον ὑμῶν τὸν δράστην ὅλων τῶν ἐπιγιγνομένων μοι δεινῶν καὶ κλοπέα τῶν ὑπορρύχων μοι, ὅπως ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἡ τιμωρία εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως καὶ τὸ ἐξώτερον».

Ὁ κ. Κοτάκης π.χ. παραβιάζει κάθε μέρα τὸ ἄρθρο περὶ μὴ διακοπῆς τοῦ ὁμιλοῦντος.

Ὁ κ. Πρόεδρος τὸ περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς πολιτικῆς κουβέντας.

Ὁ μόνος ποὺ ἐκηρύχθη ἔκπτωτος στὴ «Γωνιὰ» ἦταν ὁ κ. Γ. Μόδης, μὴ ὑποταχθεὶς στὸ ἄρθρο 8 τοῦ Κανονισμοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἀντιτροεδρεία τῆς ἑβδομάδος, ὑποχρεοῦται νὰ κάμῃ τὸ γεῦμα σ' ὅλη τὴν ὁμήγυρι.

Ἐπίσης κατεδικάσθη σὲ μιᾶς ἑβδομάδος καταναγκαστικὴ πληρωμὴ ὅλων τῶν γευμάτων, ὅλης τῆς παρέας, καθὼς καὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κοκορετσιοῦ τοῦ κοσμήτορος Β. Κατσάκη, διότι ἐκάλεσε στὴ «Γωνιὰ» δυὸ εὐειδεῖς καὶ... καλλιχρώμους κυρίας, εἰπὼν ὅτι ἀφοῦ πρόκειται περὶ Γ ω ν ι ᾶ ς, ἀπαραίτητες εἶνε καὶ ἡ... Ἐστιάδες !

* * *

Ἄρθρον τελευταῖον τοῦ Κανονισμοῦ τῆς «Γωνιᾶς» :

«Κατ' εἰσήγησιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως κ. Ροδᾶ, ἐπιτρέπουνται τὰ δάνεια».

* * *

Τὰ τῆς «Γωνιᾶς» ἔφτασαν καὶ μέχρι τοῦ κ. Βενιζέλου.

— Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα, εἶπε, νὰ ἐλάμβανα μέρος σ' ἕνα γεῦμα.

Λέγεται ὅμως πὼς ὁ κ. Φίλανδρος τοῦ εἶπε :

— Κ ά τ σ ε σ τ ὴ Γ ω ν ι ά σ ο υ, τώρα κ. Πρόεδρε, ὅσο εἶσαι Πρωθυπουργός ! Ἅμα δὲν θὰ εἶσαι θὰ βρῆς μιὰ γ ω ν ι ὰ κι' ἐσὺ στὸ φιλολογικὸ τραπέζι.

— Ἀλλὰ... δὲν εἶμαι λογογράφος !

Καὶ ὁ κ. Παπαδᾶτος ἐπεμβαίνων :

— Εἶσαι ὅμως π ο ι η τ ὴ ς... τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος !

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΛΕΒΕΝΤΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ 21

Ὁ φόνος τοῦ γυιοῦ τοῦ Καπετὰν Τράκα. Τὰ ὑπέροχα λόγια τοῦ πατέρα του. Χαρακτηρισμοὶ τοῦ Ἐπισκόπου Πορφυρίου γιὰ τοὺς ἀγωνιστάς. Ἡ φιλοπατρία κ' ἡ γενναιοδωρία τοῦ Ἀνδρέα Λόντου. Τὸ θλιβερὸ τέλος ἑνὸς μεγάλου Ἕλληνος. Μιὰ προφητεία τοῦ Κολοκοτρώνη ποὺ βγῆκε ἀληθινή. Ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ κ' ἡ ἐλευθερία. Ὁ Θ. Δεληγιάννης στὴ φυλακή. Τὰ ἀθάνατα λόγια τοῦ Κανέλλου, κ.τ.λ.

Σὲ μιὰ μάχη ἔξω ἀπ' τὴν Ἄμφισσα, κατὰ τὸ 1821, ὁ ἀρματωλὸς Θεόδωρος Τράκας εἶδε τὸ γυιό του νὰ σκοτώνεται μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἐν τούτοις ὅμως, παρ' ὅλο τὸν πόνο ποὺ δοκίμασε ἡ καρδιά του, γιὰ νὰ μὴν ἀποθαρρύνῃ τοὺς ἄνδρας του, ἀνέκραξε :

— Γάμος χωρὶς σφαχτὰ δὲν γίνεται ποτέ !... Ἐμπρός !...

* * *

Ὁ περίφημος ἐπίσκοπος τῆς Ἄρτης Πορφύριος, ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τοὺς σπουδαιοτέρους ἄνδρας τῆς Ἐπαναστάσεως, ἔδωσε κάποτε περὶ μερικῶν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἑξῆς χαρακτηρισμούς :

— Ὁ Μαυροκορδᾶτος ἦταν γεννημένος πολιτικός, ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης στρατηγός, ὁ Θοδωράκης Γρίβας παλληκάρι...

* * *

Ὁ Ἀνδρέας Λόντος, ὁ ὁποῖος διακρίθηκε τόσο πολὺ κατὰ τὴν Ἐπανάστασι, προσέφερε ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος ὅλη σχεδὸν τὴν περιουσία του, πρᾶγμα ποὺ στὸ τέλος τὸν ἔφερε σὲ μεγάλη δυστυχία.

Πρὶν ὁ Λόντος χάση τὰ πλούτη τῆς οἰκογενείας του, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος θέλησε μιὰ μέρα νὰ τοῦ πῇ :

— Βάστα λιγάκι τὰ χέρια σου, γιὰ νὰ μὴν ψωμοζητήσῃ ἀργότερα τὸ σπίτι σου !

Καὶ ὁ Λόντος τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Πλούτη μου εἶνε ἡ πατρίδα, χωράφια μου ἡ Ἑλλάδα !

Μὰ ἡ διαρκεῖς αὐτὲς δωρεὲς τὸν ἔφεραν στὴ φτώχεια καί, ὅταν πειὰ εἶχε πέσει σὲ χρέη, ἀναγκάστηκε νὰ αὐτοκτονήσῃ ὁ ὑπέροχος αὐτὸς Ἕλλην...

* * *

Ὁ Κολοκοτρώνης στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὅταν τὸν εἶχαν ἐξορίσει στὴν Ὕδρα, διηγεῖτο τὸ ἑξῆς περιστατικό :

«Τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, μόλις σταματοῦσε τὸ τουφεκίδι, ἔκλεβα μερικὲς στιγμὲς καὶ πήγαινα στὴ σκηνή μου νὰ φάω λίγο ψωμί. Μιὰ μέρα μὲ εἶδε ὁ φίλος μου Ἀντώνης Ζαφειροπουλος καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἄϊντε, Κολοκοτρώνη, παιδέψου τώρα ὅσο μπορεῖς κι' ἡ πατρίδα μεθαύριο θὰ σὲ ἀνταμείψῃ...

— Ἐδῶ εἴμαστε, τοῦ εἶπα ἐγώ, καὶ θυμήσου ὅτι ἐμένα θὰ ἐξορίση πρῶτον ἀπ' ὅλους...

Κι' ἡ τύχη τῶφερε νὰ βγῇ ἀληθινὸς ὁ λόγος μου...»

* * *

Μιὰ γυναῖκα παρουσιάστηκε κάποτε στὸν Κολοκοτρώνη γιὰ νὰ τοῦ ζητήση κάποια χάρι κι' ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ ὡς ἑξῆς :

— Ἀφέντη μου, κάνε μου αὐτὸ τὸ καλὸ κι' ἐγὼ σκλάβα σου θὰ γένω...

— Τί λές, μωρὴ ζουρλή ; τῆς φώναξε ἀπότομα ὁ Κολοκοτρώνης. Ἐμεῖς πολεμοῦμε νὰ ξαναπάρουμε τὴν ἐλευθεριά μας κι' ἐσὺ θέλεις νὰ γίνῃς σκλάβα μου !...

* * *

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὁ Θεόδωρος Δεληγιάννης βρισκόταν, μαζὺ μ' ἄλλους προκρίτους κι' ἀρχιερεῖς τοῦ Μωρηᾶ, φυλακισμένος στὴν Τριπολιτσά. Οἱ φίλοι του τότε ἐξέφρασαν τὸ φόβο μήπως οἱ Τοῦρκοι σκοτώσουν τὸν αἰχμάλωτό τους.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ φυλακισμένου, εἶπε :

— Ἐμεῖς οἱ Δεληγιανναῖοι εἴμαστε πολλοί, κι' ὅσους κι' ἂν σκοτώσουν οἱ Τουρκαλάδες, θὰ μείνουν πάλι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσουν !...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιῶργο, πάρε τὸ δαχτυλίδι σου πίσω. Ἀγαπῶ δυστυχῶς ἄλλον καὶ πρόκειται νὰ τὸν ἀραβωνιαστῶ.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καὶ ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ ἄλλος ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Ἀδύνατον νὰ σοῦ πῶ... Φοβᾶμαι μὴν τὸν σκοτώσης...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἄ, μπᾶ, κάθε ἄλλο ! Ἤθελα μόνο νὰ τοῦ πουλήσω τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦ ἐπιστρέφεις !...

* * *

Ο ΝΕΟΣ.— Εἶσαι τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, τὸ τριαντάφυλλο τῆς ὠμορφιᾶς, ἡ ἀνθοδέσμη τῆς ἀνοίξεως...

Η ΝΕΑ *(διακόπτοντάς τον)*.— Ἀφοῦ λοιπὸν μοιάζω τόσο πολὺ μὲ τὰ λουλούδια κι' ἀφοῦ αὐτὰ τώρα τὴν ἄνοιξι φοροῦν καινούργιες φορεσιές, πάρε μου κι' ἐμένα μιά !

Ο ΝΕΟΣ *(ξεροβήχοντας)*.— Μὰ τὰ λουλούδια, ἀγάπη μου, φτιάνουν μόνα τους τὶς φορεσιές τους !...